

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

งานตกนรกทั้งเป็น

เมื่อเช้าสว่างก็ออกไปนุ่งออกไปดูข้างนอก ไม่ได้ไปหลายวันแล้ว กลับเข้ามาแล้ว เข้าไปในห้องเลยลี้มเลยนะ ลี้มเรื่องจิ้งหรีดจิ้งหรีดลี้มหมดเลยเชียว มาสะดุดก็ก็ขึ้นมา อ้าว ไม่ใช่ถึงเวลาจิ้งหรีดแล้วหรือ มาดูนาฬิกา โอ้ย ตาย นั่นเห็นไหมล่ะบพเวลามันจะเป็น อย่างนั้นละ พระท่านก็ไม่กล้าไปเคาะประตู เราอยู่ในห้อง นี้เรียกว่าลี้มสนิท มาสะดุดก็ อ้าว ไม่ใช่เวลานั้นจิ้งหรีดหรือเวลานี้ มองดูนาฬิกา อ้าว ใช่แล้วนี่ ยังไม่แน่ใจนะนั่น ออกมาเห็น พระยืนเป็นแถวรอเราอยู่ จึงรู้ว่าเจ้าของลี้ม นี้ละลี้มสนิท

เป็นอย่างนั้นละความจำทุกวันนี้ละ เป็นไปได้อย่างไม่คาดไม่ฝัน มันเปลี่ยนแปลงมาก เรื่องสัญญาเปลี่ยนแปลงมากทีเดียว จนไม่คาดไม่ฝัน มันเปลี่ยนแปลง แต่สังขารไม่เปลี่ยน คิดปรุงอยู่ธรรมดาๆ คิดเรื่องอะไรๆ คิดไปตามเรื่องไม่เห็นมีอะไรเปลี่ยนแปลงว่า วิปริตผิดไป เพราะจิตใจของเราปกติ ความคิดก็ปกติ แต่สัญญานี้ไม่ปกติ จำแล้วหาย เจ็บๆ หลงลี้มๆ หายเจ็บตลอด

พอจวนเวลาพระจะมาแล้ว จวนเวลาพระจะบิณฑบาตกลับมาแล้ว เราออกไปข้างนอกโน้น จวนเวลาแล้วก็เข้ามา เข้ามาก็เข้าไปในห้อง เลยลี้ม เป็นตัวใหม่ขึ้นมา ลี้มไปเลย ไม่ทราบว่าเป็นเข้าสายบ้ายเย็น ลี้มไปเลย มาระลឹกันได้ พอระลឹกันได้ปั๊บ อ้าว นี่ไม่ใช่ถึงเวลาจิ้งหรีดแล้วหรือ เราดูนาฬิกา ก็ไม่ทราบว่านาฬิกาตอนเช้าตอนสายตอนไหนอีกละ เลยไม่แน่ใจนะ นั่นบพเวลามันจะเป็น ดูนาฬิกาแล้วก็ยังไม่แน่ใจ ว่าเป็นนาฬิกาตอนเช้าหรือนาฬิกาตอนเย็น ไม่แน่ ออกมาเห็นพระยืนรอบเป็นแถว จึงระลឹกันได้ว่าเป็นเวลานี้ นั่นบพเวลาจะเป็น เป็นอย่างนั้นละ เวลาหลงลี้มหลงลี้มอย่างนั้น

ส่วนหลวงตาองค์หนึ่งที่โคราช ผู้เฒ่าเป็นบ้านอนหรือไง พระองค์หนึ่งสนิทกัน เป็นเพื่อนกันสนิทกัน กลางคืนเป็นวันพระ พระท่านไม่นอนตลอดรุ่งท่านภาวนา กลางวันก็คิดว่าจะไม่นอน ที่นี้มันเหนื่อยเลยลี้มนอนลงเคลิ้มหลับไปเลย ตอนบ้ายว่างั้น นอนเลยหลับไปเลย พอตกเวลา ๔ โมงเย็นเขาจะลงปิดกवादกัน กุฎิก็ไม่สูง ประมาธเมตรกว่า เป็นกระต๊อบๆ พระองค์นี้เป็นเพื่อนกันปิดกवादไปที่นั่น ไปถึงที่นั่นแล้วเห็นหน้าต่างเปิดอยู่ แต่ไม่เห็นใครมาปิดกवाद ก็เดินไปมองดู พวกเพื่อนเดียวกันเป็นอย่างนั้นละ อ้าว นี่มานอนหลับนอนฝันอยู่ยังงี้ ผู้เฒ่านี้ ไม่ใช่ถึงเวลาพระไปบิณฑบาตหมดแล้วหรือ ทำไมจึงมานอนอยู่ที่นี่

ปู่ปู่บลุกขึ้น ส่วนพระองค์นั้นก็ปิดกวาดเรื่อยไปไม่สนใจ เพราะพูดหยอกเล่นเฉยๆ ไม่ได้นึกว่าคนนี่จะเป็นบ้านอน คนนี้ลุกขึ้นเอาจริงเอาจัง ไม่ใช่ถึงเวลาไปบิณฑบาตมาขบมาฉนั้นแล้วหรือ มาอนอะไรอยู่ที่นี่ ว่าเฉยๆ แต่องค์นั้นเอาจริงซิ พอตื่นนอนขึ้นมา ก็สะพายบาตรไปศาลานะ พระบนศาลาก็ไม่มี สะพายบาตรเก้ออยู่ แล้วก็พระองค์แก่นี่ละ ปิดกวาดออกไปข้างนอกวัดกลับเข้ามา องค์ที่พูดหยอกเล่นนี่พรรษาแก่กว่า องค์นั้นอ่อนกว่าเป็นหลวงพ่อบาบข พอมาก็ถาม ครุบาๆ พระท่านไปบิณฑบาตหมดแล้วหรือ เอาอีกนะไม่รู้ตัว พระไปบิณฑบาตหมดแล้วหรือ เห็นศาลาว่างไปหมด อ้าว หลวงตานี้เป็นบ้าหรือ เอาอีกนะ บ่าย ๔ โมงพระปิดกวาดยังไม่รู้หรือมันยังงัยกัน ทือ ปู่ปู่โดดพาดใส่กุฏิหรือไปทางไหนบ้างแล้วก็ไม่ทราบ นั้นบทเวลาจะเป็น นิทานสदनนะ

ผู้หยอกเล่นก็มหาชาติ จำชื่อได้อยู่นะ แต่ก่อนยังไม่เป็นมหา เรียนหนังสืออยู่วัดสุทธจินดา หลวงพ่อบอกนั้นก็น่าจะคิดกลับไม่คิดนะ ถึงขนาดสะพายบาตรลงไป เตรียมบาตรจ้อยยืนอยู่บันได ถาม ครุบาพระท่านไปบิณฑบาตหมดแล้วหรือ ยังว่าอีกนะ ยังไม่รู้ตัวเลย ไม่เห็นพระเลยนี่ ทางนี้ก็ขู่อีกละ ชูนี้เปิดเลย ขบขันดีนะ แต่เรายังไม่ถึงขั้นนั้น มันลืมเวลาเฉยๆ ระลึกไม่ได้เลย เฉย เจียบไปเลย พอระลึกเวลาได้ก็ไม่ทราบว่าเป็นเข้าเป็นสาย ดุณาฬิกามันก็ไปตามเรื่องของมัน ถึงเวลาบิณฑบาตหรือไรนา สงสัย นั้นเห็นไหม ความจำ นาฬิกาก็ดูอยู่ ถ้าเป็นตอนเช้าก็เรียกว่าสายแล้ว แต่ไม่ทราบว่านาฬิกามันตอนเช้าหรือสาย หรือบ่ายอะไร ออกมาแล้วเห็นพระยืนรอบ กุตยา มันทถึงเวลาแล้วนี่ เป็นอย่างนั้นถึงได้ออกมา ยังไม่ถึงกับสะพายบาตรออกไปบิณฑบาต ถ้าบิณฑบาตมาแล้วเราไปคนเดียวอีกแหละ

ความจำนี่เป็นได้ เปลี่ยนแปลงได้ หลงลืม หลงหน้าหลงหลัง ความจำนี่ชัดเจนมาก ลืมไปทุกวันๆ แทบจะไม่จำอะไรนะ ไม่อยากสนใจจำอะไรเลย แต่ความคิดความปรุงเวลาจะคิดจะปรุงได้ธรรมดาเป็นปกติ คิดเรื่องอะไรเป็นเรื่องนั้นเรื่อยๆ ไป แต่ความจำไม่ได้ละ หลงลืมง่ายที่สุดเลย ชัดเจนในชั้น ๕ นี้ ตา หู จมูก ลิ้น กาย มันทรดโทรมเข้ามา ก็รู้ทั่วหน้ากัน แต่ไม่เด่นชัดเหมือนความจำ ความจำนี่ทำให้เสียได้ สังขารความปรุงก็เป็นธรรมดา นี่ละชั้นสำหรับใช้ มันทรดโทรมของมันไปอย่างนี้ละ

เวลามันดีมันก็ดีความจำ มันแน่นหนา มันคงก็ดี ทุกอย่างธรรมดาดีตามสภาพสมองของคนเรานั้นแหละ แต่พอมมาถึงขั้นแก่อย่างนี้แล้วเป็นอย่างนั้นละความจำไม่เป็นท่า โกรโโกโสไปอย่างนั้น ดุณาฬิกาแล้วก็ยังไม่แน่ อ้าว มันทถึงเวลาบิณฑบาตถึงเวลาฉนั้นแล้วหรือ ยังว่าอีกนะ ยังไม่แน่อีก เวลาเปิดประตูออกมาเห็นพระยืนอยู่ โอ้ย มันทถึงเวลาแล้วนี่แน่อย่างนั้นละ เมื่อเข้านี้ชัดเจน มันลืมไปหมดเลยไม่สนใจ เวล่ำเวลาอยู่ในห้องมันไม่สนใจกับอะไร สณฺญา อนิจฺจา เป็นอย่างนั้นละ

วันที่ ๒๒ จะไปเทศน์ที่ทุ่งศรีเมือง เขานัด ๕ โมงเย็น ผู้ว่ากำหนดว่า ๕ โมงเย็นเทศน์ เราก็ตกลงให้แล้ว เอา เราจะไปให้ แต่ไม่ใช่แบบงานวิสาขะหมากัดกัน เราว่าจึงเพราะเราว่ามาตั้งแต่สนามหลวงแล้วนี่ วิสาขะสนามหลวง ฟังว่าจะยกทัพมา มีแต่ตัวเป้งๆ ทิฐิมานะสูงๆ เด่นๆ ทั้งนั้นออกมาเป็นกองทัพๆ กิเลส ไม่ใช่กองทัพของธรรม ฟังแล้วมันฟังไม่ได้ เราก็เลยแห่เข้าไป ผากความคิดเข้าไป มันจะเป็นวิสาขะหมากัดกันแล้วนะ เราว่าจ้ะ จากนั้นมาเขาก็มานิมนต์เราไปเทศน์ที่อุดร คำนั้นก็เลยย้อนมาอีก เป็นไงอุดรจะเป็นวิสาขะประเภทไหน ถ้าเป็นประเภทหมากัดกันเราไม่ไปนะ ผู้ว่าก็ว่าไม่มีอะไรแหละ ธรรมดา เราก็จะไปให้ จึงรับว่าจะไปให้ ไปในงานด้วย เทศน์ให้ด้วยวันนั้น คนคงจะมาก

ธรรมเป็นของเลิศเลอ ธรรมของพระพุทธเจ้า กิเลสเอามาขยี้ขยำแหลกไปหมดอย่างวิสาขะโลกมันโลกสกปรกต่างหาก วิสาขะมีชื่อเสียงโด่งดังทั่วโลกมันไม่ได้เป็นอย่างนั้น มันกลายเป็นวิสาขะสกปรกทั่วโลกไปเลย มีแต่ตัวเป้งๆ กิเลสตัดหาทิฐิมานะ ไม่ใช่ธรรม ซึ่งสมนามว่าวิสาขบูชาเลย มันเข้ากันไม่ได้ นี่ละกิเลสเหยียบธรรมมันเหยียบอย่างนี้ ดูเอานะ เราพูดจริงๆ นะไม่พูดเฉยๆ รู้ไปเห็นไปตลอด สะดุดตาสะดุดใจตลอด เรื่องของกิเลสเป็นอย่างนั้น ที่จะให้คล่องตาคล่องใจไม่มี มีแต่อย่างนั้นทั่วโลกดินแดน นอกจากไม่พูด

เพราะใจนี้ไม่ได้เป็นอารมณ์กับสิ่งใด ไม่ได้มีคำว่าได้ว่าเสียกับสิ่งที่มากระทบต่างๆ เป็นแต่เพียงรับทราบๆ ผ่านๆ ธรรมดา นี้ก็รับทราบตลอดผ่านตลอด ส่วนมากมีแต่เรื่องสกปรกรับทราบกันตลอดนั่นแหละ เรื่องดีไม่รับทราบละ อย่างนักภวานาของเรานี้ เราอดคิดไม่ได้นะ เป็นอยู่นี้แบบหูหนวกตาบอด อยู่กับพระเจ้าพระสงฆ์ในนี้ ท่านก็ตั้งใจปฏิบัติดีของท่านเต็มเหนี่ยว ก็เรียกว่าเต็มภูมิท่าน แต่เราดูไม่ได้ดูด้วยเทวทัตจะทำลายพระ เราดูในฐานะเป็นอาจารย์ของลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลาย ดูไปตรงไหนๆ มันขัดตรงไหนมันจะบอกทันทีๆ เลย เจ้าของยังไม่รู้ตัวนะ ถ้าเป็นควายก็กัดหญ้ากินสบายไปเลย ยังไม่รู้ตัว แต่เจ้าของควายดูควายละชิ มันเป็นอย่างงั้นมันกัดหญ้าประเภทไหน มันเพลินแบบไหนควายเหล่านี้ละ นั้น

สำคัญที่สติ มันบอกในตัวของมันนะ การประกอบความเพียรที่หวังฆ่ากิเลสจริงๆ นี้เหมือนหนึ่งว่าเป็นทำต้อยอยู่ตลอดเวลา ทำต้อยมวย สติจ้อตลอด ปัญญาออกแย็บๆ สติติดแน่นๆ กำลังของกิเลสมันหนาแน่นขนาดนั้น ต้องได้ใช้การต่อสู้กันทุกอิริยาบถเว้นแต่หลับเท่านั้น พอตื่นขึ้นมาก็เอากันแล้วๆ วิธีการที่เราทำกับกิเลสทำอย่างไร รบกับกิเลสรบอย่างไร เรานำมาใช้เต็มภูมิของเราตลอดเวลา เราจึงได้บอกว่าในเวลา ๙ ปีนี้ที่ออกปฏิบัติมาตั้งแต่พรรษา ๗ เรียนจบเปรียญตามความตั้งใจอิฐฐานไว้แล้วออกเลย ตั้งแต่ ๗ ปีถึง ๑๖ ปี นี่เป็นเวลาที่เหมาะสมมากที่สุดเลย ทุกข์มากลำบากมากเพราะควบคุมใจ

อะไรไม่ได้ลำบากมาก ท่านทั้งหลายอย่าไปเข้าใจงานนั้นหนักงานนี้หนา ไม่ได้หนักนะ ถ้าท่านทั้งหลายอยากจะทราบงานหนักหนา เอา ให้เจตนาของผู้ที่ตั้งใจจะหลุดพ้นจากทุกข์โดยถ่ายเดียวเท่านั้นเข้ามาตั้งก๊กในสนามรบกับกิเลส จะไม่มีเวลาว่างแหวะ ต่อยกับกิเลสจะต่อยกันตลอดเวลา เหมือนนักมวยต่อยกันแล้วก็เข้าวงใน ออกมาวงนอกต่อยเข้าวงใน ระหว่างกิเลสกับธรรมชดกันอย่างนั้นละ ได้พักฟื้นแล้วก็ตั้งสติให้ดี สติติดแนบกับตัวไม่ให้ผลออกไปไหนๆ เดินไปไหน จะออกจากนี้ไปบ้านนั้นเมืองนั้น หรือไปเขาลูกนั้น ป่านี้ป่านี้ สติกับจิตติดกันไปเป็นเดินจงกรมตลอดเวลา นั่นเรียกว่าทำต่อสู้อะไรไม่ได้ว่า จั้นเลย ต้องเป็นทำต่อสู้อยู่ตลอด

งานการใดก็ตามมาอยู่ไม่ได้ สำหรับเราเองเราพูดให้ชัดเจน ที่ได้นำธรรมมาสอนพี่น้องทั้งหลายนี้ นำมาแบบนั้นแหละ คืองานการอะไรที่โลกทั้งหลายทำ หรือพระในวัดต่างๆ ท่านทำกันนี้ปิดหมดโดยสิ้นเชิงไม่ให้มี มีแต่งานฆ่ากิเลสอย่างเดียว เพราะฉะนั้นเราตั้งแต่ ออกปฏิบัติมาจนกระทั่งถึงพรรษา ๑๖ ที่จะไปคิดก่อสร้างนั้นก่อสร้างนี้บอกว่าไม่มีเลย การสอนผู้สอนคนก็ไม่มี สอนแต่เจ้าของอย่างเดียวเท่านั้น ชดกับกิเลสตลอดเวลา ความเป็นอย่างนี้ต้องได้พิจารณา เฉพาะอย่างยิ่งการขบฉัน ธาตุชั้นนี้มีกำลังมาก เวลาฉันมากๆ มันมีกำลังมากมันทับจิต จิตก้าวไม่ออก สติผิดๆ พลาดๆ เผลอๆ ไผลๆ ไปอย่างนั้นละ

นี่อำนาจของกิเลสมันมาก มันทำสติให้คลาดให้เคลื่อน ไม่ค่อยจับติดๆ พลิกใหม่ เปลี่ยนใหม่ เอ้า ผ่อน อดบ้างผ่อนบ้างเป็นยังงี้ นี่พอพืดพอเหวี่ยงกันไป นี่หมายถึงการอดอาหารถูกกับจริตนะ สำหรับเรานี้ถูกกับจริตการอดอาหาร เพราะฉะนั้นมันถึงได้ลำบาก เพราะการอดอาหารมาตลอด ถ้ามันหนักมากไปก็ผ่อนลงมา เรียกว่าผ่อนอาหาร แต่ส่วนมากอยู่คนเดียวมันผ่อนอาหารมันไม่เต็มยศ ต้องอด ขึ้นเวทีเต็มเหนี่ยวเลย อย่างนั้นเหมาะะ จึงมักจะมึน อดไม่หลายวันก็ตาม ๖ วัน ๗ วันมาฉันทีหนึ่งๆ เวลาธาตุชั้นมันอ่อนลงๆ ยิ่งผ่อนมา ๔ วัน ๕ วันฉันทีหนึ่งๆ ย่นลงมาๆ เพราะมันเห็นผลอยู่ประจักษ์

ไปที่ไหนก็ตามจะไม่มีการใดมาอยู่ได้เลย จึงเรียกว่างานตกรกทั้งเป็น งานฆ่ากิเลส สตินี้จับติดๆ ไม่ให้มีการอะไรมาอยู่ทั้งนั้น เรานี้ชัดเจนได้ภูมิใจในการดำเนินของเจ้าของว่า ไม่มีงานอะไรเข้ามาสวนเลยที่จะให้เสียเวล่ำเวลาการประกอบความพากเพียร การก่อสร้างนั้นนี้เรียกว่าเราไม่มีเลย ตัดขาดสะบั้นไปหมด มีตั้งแต่เรื่องเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา เท่านั้นๆ ตลอดไปเลย ถึงอย่างนั้นมันก็ลำบาก เห็นไหมละประกอบความพากเพียร กิเลสพาดกันเสียถึงเป็นเวลา ๙ ปีเต็ม ไม่หนามันจะเหลือมาจากไหนพาดมันขาดสะบั้นลงไป แล้วนี่ นี่ถึง ๙ ปีเต็ม ก็เพราะความทรمانอย่างนี้ละ เหมือนตกรกทั้งเป็นๆ ค่อยได้ไปขึ้นไปๆ ได้ไป

จนกระทั่งก้าวเข้าสู่ความเพียรโดยอัตโนมัติ ที่นี้ไม่ต้องบอกนะ มันมีชั้นของมันอยู่ พอชั้นความเพียรเป็นอัตโนมัติแล้วนี้ เรียกว่าธรรมพร้อมแล้วๆ ละที่นี้ ความเพียรเป็นอัตโนมัติ สติปัญญาเป็นอัตโนมัติ ที่เราว่าจะบังคับตัวเองใส่ความพากเพียร ไปเดินจงกรมไปนั่งสมาธิภาวนา ด้วยความตั้งใจทำความเพียรไม่มี เป็นความเพียรเรียกว่าโลดโผนของมันอยู่นั้นแล้ว ผาดโผนๆ อยู่ตลอด ต้องได้รั้งเอาไว้ๆ ความเพียรประเภทนี้เป็นอีกประเภทหนึ่งนะ ความเพียรที่ล้มลุกคลุกคลานจับจุกจับไต๋กันไปนี่ลำบากประเภทหนึ่ง อันนี้ลำบากมาก เพราะส่วนมากมีแต่กิเลสชนะๆ ความเพียรประเภทอุถลัมลุกคลุกคลาน กิเลสชนะแทบทั้งนั้น

ครั้นต่อไปๆ พอมีหลักเกณฑ์ทางด้านจิตใจ มีความสงบร่มเย็นลงไปแล้ว ได้หลักฐานละที่นี้ หรือว่าได้ต้นทุนหนุนกันไปเรื่อยๆ จนก้าวเข้าสู่สติปัญญาอัตโนมัติ สติปัญญาอัตโนมัติมันจะผ่านเรื่องวัตถุร่างกายไปหมดแล้วนะ ตอนร่างกายวัตถุที่พิจารณา อสุภะอสุภัง ทุกข์ อนิจจัง อนตตา นี้จะเป็นประเภทชุลมุน ชุลมุนนี้พูดไม่ได้ว่าอัตโนมัติไม่อัตโนมัติ เรียกว่านักมวยเข้าวงในเท่านั้นก็แล้วกัน หมุนตัวๆ ละ ชั้นนี้ชั้นหมุนตัวเลย พอจากนี้แล้วก็ไปเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ ก้าวเรื่อยๆ มีแต่ออกไปเรื่อยๆ ชั้นเรื่อยๆ อันนี้ไม่ลงเหินเรื่อยๆ เบาลงๆ เรื่อย นี้เรียกว่าน้ำไหลริน ความเพียรประเภทน้ำไหลริน สติปัญญาอัตโนมัติไหลตลอดเลย

จากนั้นก็เข้าสู่มหาสติมหาปัญญา อันนี้ยิ่งซึมไปเลยนะ ซึมซาบไปเลย วันคืนนี้ไม่ปรากฏว่าได้ผลเมื่อไร ในวันหนึ่งๆ นี้เราได้ผลไปเมื่อไรไม่มี นั่นฟังซิ เวลามันติดกันแล้วสติปัญญาติดกันจนกลายเป็นมหาสติมหาปัญญาแล้วความผลอไม่มี ไม่ใช่เราจะตั้งไม่ให้มันผลอ มันพอตัวของมันแล้วมันก็ไม่ผลอเอง บีบเท่านี้ติดปั๊บไปเลยๆ อย่างนั้นละความเพียร เวลามันลำบากมันลำบากอย่างนี้ ถึงเวลามันก้าวตัวออกเห็นโทษเห็นภัยของความทุกข์ทั้งหลายที่กิเลสสร้างขึ้นมา และเห็นคุณค่าของธรรมที่ตนบำเพ็ญมาแล้ว มันพอพืดพอเหวี่ยงกันไป จากนั้นก็มีแต่เรื่องธรรมออกหน้าๆ หมุนตัวๆ เลย เอาจนกระทั่งถึงโลกธาตุดับหมดภายในจิตใจ

คำว่าโลกธาตุดับหมดคือว่า สมมุติทั้งมวลอันเป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้นดับพริบหมด ไม่มีอะไรเหลือเลย คำว่าสมมุติจึงไม่ปรากฏในใจ นั่นละท่านบอกว่า สุกุญฺญโต โลกั อเวกขสฺสุ ดูก่อนโมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของว่างเปล่า สูญเปล่า ถอนอัตตานุทิฎฐิ ความเห็นว่าตนว่าตัวว่าเราว่าเราออกเสีย จะฟังข้ามพันพญา มัจจุราช พญามัจจุราชจะมองไม่เห็นผู้ที่พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่าอยู่อย่างนี้ อันนี้เวลามันเข้าไปถึงขั้นนั้น มันก็เป็นขึ้นมาเองสดๆ ร้อนๆ พระโมฆราชอยู่ในสมัยใดปีใด พ.ศ.ใด ไม่สนใจ ความจริงเป็นอันเดียวกันสดๆ ร้อนๆ อย่างเดียวกันเลย

พอมันผางขึ้นไป นั่นละท่านว่า สุญญโต โลก ก็เลสชาติสะบั้นลงไปจากใจโดยสิ้นเชิงแล้วนั่นละ สุญญโต โลก โลกว่างโลกสูญ คือสมมุติทั้งหลายสูญจากใจ พินาศจากใจ ไม่มีอะไรเหลือ เหลือแต่ความว่างเปล่าของใจที่เป็นธรรมล้วนๆ นั่นว่างละที่นี้ ว่างด้วยธรรม ไม่มีสมมุติจะเข้าไปเจือปนเลย นั่นละท่านว่า สุญญโต โลก โลกมันว่างว่างอย่างนั้น สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ไม่ไปลบเขา เขามียังไงเขาก็มีอยู่อย่างนั้น แต่ความว่างนี้มันครอบไปหมดเลย ลบไปหมด แผ่นดินทั้งแผ่นดินี้ก็ไม่มีในความว่างของจิต จิตว่าง อำนาจแห่งความว่างของจิตมันครอบไปหมด จึงเรียกว่าโลกนี้ว่าง มันว่างอยู่ที่จิต ว่างอยู่ที่จิต ยุงก็ยุงอยู่ที่จิตนั่นละ พอปล่อยอันนี้ออกไปแล้ว อะไรจะว่างเกินจิตไม่มีละ ว่างหมด ถึงว่าโลกธาตุกว้างแสนกว้างทำไมไปว่าโลกว้าง มันว่างเพราะเหตุไร มันว่างที่จิต ครอบไปหมดความว่างเหล่านั้นมีไม่มี ไม่มีปัญหาอะไร ตัวจิตตัวสร้างปัญหานี้ว่างเสียอย่างเดียว หมด นั่นการปฏิบัติธรรมะต้องปฏิบัติอย่างนั้นซิ

ธรรมที่กล่าวมาเหล่านี้เป็นธรรมที่สดๆ ร้อนๆ ตลอดมา เหมือนองค์ศาสดาประทับอยู่ในพระโอวาทแต่ละคำๆ นะ ไม่ได้ห่างไกลไปที่ไหน ขอให้ดำเนินตามหลักธรรมหลักวินัยที่ทรงสั่งสอนไว้ จะเป็นเหมือนตามเสด็จพระพุทธเจ้าตลอดเวลา พระพุทธเจ้าไม่ห่างไกลจากผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัย ผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยนั้นแล คือผู้ตามเสด็จพระพุทธเจ้าตลอดเวลา ผู้เหยียบย่ำทำลายศาสนานั้นก็คือเทวทัตในตัวของแต่ละคนๆ ทำลายพระพุทธเจ้าอยู่ตลอดเวลา จะหาสาระมาจากไหน ก็มีแต่สร้างพินสร้างไฟเผาตนเองจนลงนรกได้เหมือนพระเทวทัตนั้นแหละ

เราก็อย่าให้เป็นเทวทัตในตัวของเราซิ พยายามแก้ไขตัดแปลง วันหนึ่งมันมีแต่เรื่องโลกลงในหัวใจๆ เรื่องธรรมไม่ค่อยมีนะ ถ้าสติติดแนบออกไปแล้ว เรื่องธรรมจะมีขึ้น เรื่องธรรมเรื่องธรรมนี้จะปรากฏเด่นขึ้นๆ เรื่องโลกจะจางไปๆ นะ ถ้าสติเผลออกไปเมื่อไรแล้วโลกจะเข้ามาทันที ความยุ่งเหยิงวุ่นวายความคิดความปรุงไม่มีสิ้นสุด เอาตายได้นะ ให้พากันพิจารณา ศาสนาพระพุทธเจ้านี้แน่นอนสุดยอดแล้ว เป็นแถวเป็นแนวมาโดยลำดับดังที่เคยอธิบายให้ฟังแล้ว พิจารณาย้อนไปอดีตก็แน่นมาแล้ว ปัจจุบันก็คือศาสดาของเรา นี้ต่อไปก็จะแนบไปตลอดอย่างนี้ ท่านจะเดินตามแถวของพระพุทธเจ้าที่จะมาตรัสรู้ ไม่ได้เดินสุมสุมห่า คว่าได้ที่ไหนก็ว่าเป็นศาสดา คว่าได้ที่ไหนเป็นศาสดา มาเป็นธรรมสอนตน มาเป็นศาสนาของตนๆ สุ่มสุมห่าอย่างนั้นไม่ได้นะ

พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่แท้จริง ไม่ได้คว่ามาสุ่มสุมห่าโดยไม่มีหลักมีเกณฑ์อะไร คว่ามาด้วยความมีหลักมีเกณฑ์ตลอด ให้ปฏิบัติตนตามหลักธรรมพระพุทธเจ้า จะเป็นการสร้างหลักเกณฑ์ขึ้นภายในตัวเอง แล้วก็บรรลุขั้นที่นี้ พระพุทธเจ้าหรือสาวกทั้งหลายบรรลุขั้นใด เราปฏิบัติธรรมซึ่งเป็นธรรมประเภทเดียวกัน บรรลุขั้นนั้นสดๆ ร้อนๆ

เหมือนกันนั่นแหละ พวกกันจำเอานะ เวลานี้เมืองไทยเรานี้จิตใจจางมาก กับพุทธศาสนาแทบจะไม่มีเหลือเลย ขอให้พวกกันฟื้นขึ้นมาสู่หัวใจของเรา จะได้รับความสงบร่มเย็นจากธรรม เราจะหวังเอาความสงบร่มเย็นจากกิเลส ตายแล้วกองกันอยู่นี้ก็กัปก็กลับก็เป็นดั่งที่เห็นมานี้แหละ จะให้ต่างจากกันอย่างนี้ไม่มี ใครจะว่าเรียนสูงเรียนต่ำขนาดไหนก็ตามเถอะ มันอยู่ในความรู้ของนักโทษในเรือนจำ ถ้าว่านักกฎหมายก็นักกฎหมายในเรือนจำ ไม่มีคุณค่าอะไรละ กฎหมายนอกเรือนจำซิมันถึงมีคุณค่า

ความรู้นอกเรือนจำมีคุณค่า ความรู้ในเรือนจำนี้ไม่มีคุณค่า ความรู้ของคนมีกิเลส เป็นเหมือนความรู้ของคนติดคุกติดตะรางอยู่ในเรือนจำนั่นละ จะมีค่าอะไร ไม่เกิดประโยชน์ ความรู้นอกเรือนจำคือความรู้ของท่านผู้หลุดพ้นแล้วนั่นละ แล้วเอาโอวาทท่านมาสอนพวกเรา เป็นธรรมนอกเรือนจำสอนเรา พันได้ๆ พวกกันจำเอานะ วันนี้ก็พูดเพียงเท่านั้นละ ไม่พูดมาก เอาละพอ

เมื่อวานเอาของไปลงที่โรงพยาบาลบึงกาฬ โรงพยาบาลบึงกาฬมี ๙๒ เตียง เป็นโรงพยาบาลใหญ่ หมอประจำอยู่เวลานี้ ๕ คน อย่างน้อยกำลังไปเรียนอยู่ตั้ง ๖-๗ คนจะมาช่วยกันที่นั่น ว่าหมอไม่พอ นานๆ เราไปให้ทีหนึ่ง เมื่อแล้วมานี้ก็ให้รถคันหนึ่ง อันนี้ไม่ได้ขอละ พูดถึงสภาพของรถมีความจำเป็นอะไรๆ ให้ทันทีเลย ปากคาดให้คันหนึ่ง บึงกาฬให้คันหนึ่ง ติดๆ กัน เมื่อวานนี้ก็ไปบึงกาฬ วันนี้จะไปไหนก็ไม่ทราบละ ส่วนมากไปแต่โรงพยาบาล ไปโรงนั้นโรงนี้อยู่ลึกๆ นะ ที่จำเป็นๆ ไป ถ้าอยู่ใกล้ๆ ถนนหนทางเราก็ไม่ค่อยไปแหละ ถ้าอยู่ลึกๆ ลำบากลำบากไป ไปให้

เดี๋ยวนี้การไปมาทางไหนเราก็มีกำหนดแล้ว แต่ก่อนไม่แน่ ส่วนมากมักจะสูงไป เช่นทางเรียบๆ ๑๒๐ บางทีฟาต ๑๓๐ ก็มี เราก็ไม่ว่าเพราะเราดูทางเรียบๆ เสีย เดี่ยวนี้ทางเรียบไม่เรียบก็เอาจุดเดียวเลยให้วิ่ง ๑๑๐ เท่านั้นพอ เช่นอย่างไปกรุงเทพฯ นี้ก็จะวิ่ง ๑๑๐ กลับมา ๑๑๐ ไปไหนเหมือนกันทุกวันนี้มีแต่ ๑๑๐ เราเอากฎเกณฑ์นี้ คือเวลาวิ่ง ๑๑๐ นี้มันเชื่อง ดูรถเชื่อง รถหนักก็เชื่อง รถเบาที่เชื่อง ถ้า ๑๒๐ มันจะมีลักษณะแกว่งๆ นิดๆ เวลากระทบพื้น เสียงมันกระทบแรงกว่ากัน ถ้า ๑๑๐ ไม่แรง เราเลยเอาจุดนี้ละเป็น ๑๑๐ พอดี บางทีรถมันพ่วงนะ จะไปไหนมันรุ่มตาม มันก็ต้องเพื่อคั่นนั้นคั่นนี้ไป แล้วก็ลง ๑๑๐ พอดีแหละ รถบางคันวิ่งไม่เร็วจึงต้องได้เฉลี่ยกัน

อีกสามสี่วันก็เป็นวิสาขบูชาแล้วนะ วิสาขบูชาที่กรุงเทพฯ น่าจะมามากอยู่นะ เพราะเขาทราบแล้วว่าเราจะเทศน์ เราบอกแล้วว่า เออ เราจะไปให้ด้วย เทศน์ให้ด้วย ถ้าอย่างนั้นก็เรียกว่าขึ้นเวทีแล้วตั้งแต่ยังไม่ขึ้น ใครก็ทราบกันหมดแล้วปั้งเลยละถึงวันนั้น ถ้าลงว่าจะเทศน์แล้วเอาเลย ถ้าว่าไม่เทศน์ ไม่เทศน์ ไม่เหมือนใคร จะเอาธรรมเป็นแนวทางเดิน

เท่านั้น ไม่เอาบุคคลสูงต่ำอะไรเข้ามายุ่งนะ จะเอาธรรม พิจารณาเรียบร้อยแล้วก้าวตามนั้น ไปเลย วันนั้นบอกว่าจะเทศน์ ว่าจัน คอยดูปี่ขึ้นละ

ภาษาทางโลกเขาเรียกเรตาร์ เอาเรตาร์จับๆ เรตาร์พระพุทธเจ้า พระสาวกทั้งหลาย มีมาก่อนพวกนี้นานเท่าไร แต่ท่านไม่ได้บอกว่าเรตาร์ จับปี่นี้มองรู้หมดเลย ที่ท่านจะไป มองว่าสมาคมนี้นี้ใหญ่สมาคมนี้นิ่งอย่างนั้นๆ ด้วยความสำคัญว่าสูงกว่าต่ำท่านไม่มี สมาคมนี้นี้ มีจำนวนมากน้อยเพียงไรๆ สมควรจะได้รับผลประโยชน์มากน้อยเพียงไรจากธรรมที่ แสดงออก ท่านจะดูนั้นแล้ววัดกันปี่เข้าใจทันที ที่นี้ก้าวเดินตามนั้นไปเลย เป็นอย่างนั้น เรื่องธรรม ไม่มีที่ว่าสมาคมนั้นน่ากลัว สมาคมนี้น่าเกรงขามไม่มี สมาคมใดก็ตามไม่มี สำหรับจิตของท่านผู้บริสุทธิ์แล้วเรียกว่าไม่มี ตั้งแต่ทำวมหาพรหมนี้ก็เป็นลูกศิษย์ทั้งนั้น ไม่ได้สูงกว่าธรรม ไม่ได้สูงกว่าท่านผู้ทรงธรรมที่บริสุทธิ์ ท่านสูงกว่าตลอด

จะเทศนาว่าการที่ไหนสมควรแก่ธรรมยังไรท่านจะออกของท่านเอง ออกเองๆ ที่ว่า สูงว่าต่ำอย่างนั้นอย่างนี้ด้วยความสำคัญของโลกว่าน่าเกรงขามน่ากลัวไม่มี สำหรับธรรม พระพุทธเจ้าไม่มี เราตัวเท่าอึ่งเราก็บอกจริงๆ บอกเราไม่มี เพราะฉะนั้นจึงพูดได้เต็มปาก เช่นอย่างว่าจะเทศน์ เอา จะเทศน์ เทศน์เลย ถ้าว่าไม่เทศน์ ไม่เทศน์ อย่างนั้นละ สมควรที่จะเทศน์หนักเบาอย่างน้อยเพียงไรไม่มีใครบอก หลักธรรมชาติมันบอกของมันเองเสร็จในตัว

สมาคมในเมืองไทยของเราเราไปเทศน์หมดแล้วไม่ใช่เหรอ ที่ไหนที่หลวงตาบัวยัง ไม่ได้ไปเทศน์ ในสมาคมแห่งชาวพุทธในเมืองไทยเรา เดี่ยวนี้ยังมีอยู่ที่ไหนบ้าง สนามหลวงก็เป็นทีหนึ่งใช้ไหมก็ไปเทศน์แล้ว เทศน์สนามหลวงก็ครบ ชาติก็คือ นายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรี ศาสนาก็คือพระเป็นพันๆ เต็มอยู่นั้น พระมหากษัตริย์ก็คือฟ้าหญิงจุฬาราชวงศ์ เสด็จมา ครบหมดเลยวันนั้น เรายังไม่ลืมนะ วันนั้นเราตั้งใจจะ สงเคราะห์ เทศน์ถึงชั่วโมง ๒๓ นาทีพอดีเลย ในกรุงเทพฯ เรียกว่าสูงกว่าเพื่อน นอกจากนั้น (ชั่วโมง) ๒๒ ลงมา เทศน์กระทรวงศึกษาธิการเหมือน (ชั่วโมง) ๒๒ นาทีเท่านั้น ที่สูงกว่าเพื่อนก็ไม่คาดไม่ฝันนะที่อำเภอสูงเนิน มาเทศน์ที่อำเภอสูงเนินอยู่ที่สวนแสงธรรม นะฉันเสร็จแล้วก็มา ตอนบ่ายก็เทศน์ที่อำเภอสูงเนิน อันนี้ฟาดเข้าไปชั่วโมง ๒๔ นาที สูงหมดเลยในประเทศไทย ไม่มีใครสู้สูงเนินได้ นานที่สุดละ นอกนั้นมีแต่ลดๆ เรื่อยๆ เดี่ยวนี้ไม่ได้เรื่อง ไม่ถึงชั่วโมงละเดี๋ยวนี้ เหนื่อย

หมดแล้วในประเทศไทยนี้เราเทศน์หมดแล้ว ไม่ว่าสมาคมใด เราอยากจะพูดว่า สมาคมเทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม เทศน์หรือยัง เราอยากจะตอบแต่ยังไม่มีผู้ถาม แต่เมื่อมีผู้ถามเราก็ไม่ตอบ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ตอบ เข้าใจหรือเป็นเรื่องของเราเอง ก็เรา เทศน์สอนพวกนี้ประชาชนยุ่งอะไร เวลาเทศน์สอนประชาชนพระท่านไม่ยุ่ง เวลาเทศน์สอน

พระ ประชาชนไม่ยุ่ง เวลาท่านเทศน์สอนเทวบุตรเทวดาไม่มีใครเข้าไปยุ่ง นั้นเห็นไหม ใน
ธรรมพระพุทธเจ้าในพุทธกิจห้าไม้ได้ก้าวด้วยกัน เทศน์เป็นลำดับลำดับเรื่อยไป เอาละไป
เลิก

(วันนี้ได้ทอง ๑ บาท ๕๐ สตางค์ครับผม) เออๆ พอใจ ได้เท่าไรพอใจทั้งนั้น
เพราะประเภทน้ำไหลซึม ซึมเข้ามาพอใจหมดเลย ไม่ออกไม่อั้น ไม่ว่าจะได้น้อยไป มาก
ไปไม่ว่า ได้เท่าไรพอใจเรื่อย แล้วก็ขอเรื่อยไป อั้นเรื่อยไป

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz